

RAGE

N. D. FROST

Rage

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp en binnenwerk: Jen Minkman

Tekstredactie: Natascha van Limpt

Eerste uitgave februari 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Misschien is dit het eerste boek dat je over het Zwarte Dahlia MC-universum leest, misschien heb je ook voorgaande delen gelezen. Rage is zo geschreven dat het zonder voorkennis goed te volgen is, al kom je wel spoilers tegen over High Risk en High Stakes.

Voor wie het fijn vindt om Rage in een chronologisch kader te kunnen plaatsen: Rage speelt zich ongeveer een halfjaar na High Risk en High Stakes af en zo'n vijf jaar voor Rivals.

Clubleden

Silver – President
Damien – Vicepresident
Knuckles – Sergeant At Arms
Mac – volwaardig lid
Rage – volwaardig lid
Kyle – volwaardig lid
Baltimore – volwaardig lid
Freddy – volwaardig lid
Raine – prospect
Old Ladies
Dana – Roans old lady
Amy – Kyles old lady

Proloog

‘Je ma is een moordenaar.’

Foss staaarde zijn beste vriend aan. Dát was niet de oorzaak die hij achter het *Noodgeval. Kom hier*-bericht had gezocht.

Eén tel geloofde hij hem – daarna gaf hij zichzelf een mentale *slap*. Dit was Nash. Die kraamde de helft van de tijd onzin uit.

Een grijns brak door op Foss’ gezicht. ‘Heel even had je me daar, lul. Misschien moet je het theater in, in plaats van steamy fanficties schrijven.’

Nash draaide een rondje in zijn bureaustoel, met zijn hoofd rustend tegen de steun. Zijn voeten lieten een cirkel op de met kledingstukken overdekte vloer achter. ‘Ik was net m’n laatste bezorging aan het wegbrengen. Echt – te veel mensen willen rond middernacht nog pizza. En toen zag ik dat ze een lijkzak in haar achterbak trok.’

‘Zat d’r een kind in dan, of zo? Een lijk is zwaar.’ Zodra Foss de kamer was binnengekomen, had hij al gemerkt dat zijn vriend wiet had gerookt. Dat was niets nieuws; daar kreeg-ie inspiratie van, beweerde hij. Wel was het nieuw dat hij *echte gebeurtenissen* verzon.

‘Je ma is een powervrouw, man. Die kan mij ook over d’r schouder slingeren.’

Met zijn krappe één meter zeventig en magere postuur, was dat niet echt een wereldprestatie.

Vrij dramatisch blies Nash zijn donkergroene haren voor zijn ogen weg terwijl hij naar het plafond staarde. ‘Ik wist dat je me toch niet zou geloven. Fuck, ze zag me, man. Morgen lig ik vast ook in die kofferbak.’

‘Dat is niet veel anders dan dit bedompte hol.’ Foss liep naar het raam en trok dat open. De regen kletterde onafgebroken tegen het glas.

‘We hebben niet allemaal een lieve mama die iedere ochtend je brood smeert en je bed opmaakt.’

Foss wierp een korte blik op Nash’ gezicht voor hij op de rand van het bed ging zitten. Zijn emoties schommelden vaker heen en weer als hij wat gerookt had, maar deze keer neigden ze wel erg naar het sombere. Foss wist dat zijn vriend het moeilijk vond dat hij zich niet meer thuis voelde sinds zijn moeder hertrouwd was en een baby had. Voor iemand die niet graag alleen was, was in dit piepkleine appartement wonen niet echt een droom die uitkwam. In plaats van daar iets over te zeggen, zei hij: ‘Als je er morgen nog steeds van overtuigd bent dat mijn moeder een moordenaar is, geef ik je misschien het voordeel van de twijfel.’

‘Dan moet je me waarschijnlijk al begraven.’ Nash draaide weer een rondje in zijn bureaustoel. ‘Was ze thuis, toen je naar me toe kwam?’

‘Nee. Ze moest werken.’

Zodra Nash’ gezicht weer op hem gericht was, keek hij hem indringend aan. ‘Geen alibi, dus.’

‘Wel. Haar werk.’

‘Waar?’

‘Weet ik veel. Ze is lichttechnicus. Ze is voortdurend laat de hort op.’

‘Ideaal voor een seriemoordenaar.’

Foss schudde zijn hoofd en stond op. ‘Serieus, man. Ik begin me zorgen te maken dat je in een of andere psychose zit. Je moet minder van die troep roken.’

‘Je moeder moet normale hobby’s zoeken.’

Foss grimaste. Een lolletje kon hij best hebben, maar dit ging te lang door. En het was hem duidelijk dat Nash hem niet zat te zieken en dit belachelijke verhaal echt geloofde. Hij haalde diep adem en slikte zijn irritatie weg. ‘Morgen hebben we het er nog een keer over. Als je weer nuchter bent.’ Hij maakte aanstalten om naar de deur te lopen.

Na twee stappen te hebben gezet, sprong Nash op en greep zijn pols. Zijn groen en zwart gelakte nagels priemden in Foss’ huid. Opeens waren zijn ogen wijd opengesperd. Ze straalden zo’n intense angst uit dat het Foss schokte. ‘Blijf. Alsjeblieft. Als jij er bent, doet ze niks.’

Foss onderdrukte een zucht. Het voelde niet goed om zijn vriend achter te laten als hij zo bang was. ‘Goed dan. Ik wil wel pitten. Morgen heb ik al vroeg college.’

Nash sloeg zijn armen om hem heen en trok hem tegen zich aan. ‘Dank je. Dank je dank je dank je.’

‘Ja ja, het is al goed.’ Hij haalde zijn telefoon uit zijn broekzak en stuurde zijn moeder een berichtje om te laten weten dat hij hier bleef pitten.

Negen van de tien keer vergat ze haar telefoon, maar als ze erachter kwam dat hij er niet was, zou ze vast haar berichten checken. Hij schopte zijn schoenen uit en keek met een misprijzende blik naar de krappe twijfelaar. Hij wilde niet weten wanneer het beddengoed voor het laatst was gewassen. In plaats van daaronder te kruipen, baande hij zich een weg naar de kast en trok die open. Tot zijn opluchting lag er nog een deken in.

De driezitter die aan de andere kant van de kamer stond had een gesprongen veer in het midden en was alleen groot genoeg als hij in de foetushouding ging liggen. Daar moest hij het mee doen. *Wat je wel niet doet, voor je beste vriend.*

Tegelijkertijd wist hij dat Nash ook alles voor hem over zou hebben. Eén brakke nacht voelde als een kleine opoffering – al zou hij daar over een uur waarschijnlijk anders over denken.

Naomi had haar handen stevig om het stuur geklemd. Ze wierp de zoveelste besluiteloze blik op het appartement waar Nash woonde. De helft van de straatlantaarns deed het niet, waardoor het gebouw schuilging in schaduwen. Beveiligingscamera's waren er vast niet en het slot was vermoedelijk makkelijk te forceren.

Je moet iets doen.

Ze wreef weer in haar ogen, die jeukten door de vermoeidheid. Die kloteopdracht ook. Ze hoefde nooit zo dicht bij huis wat te doen! Het geschokte gezicht van Nash zag ze nog haarscherp voor zich; daar aan de overkant van de straat, in z'n rood met zwarte werkkleding.

Ze was ook te onvoorzichtig geweest, had veel te weinig onderzoek kunnen doen. Verdorie – ze had tot zeker halverwege de nacht moeten wachten! Of het lichaam in stukken moeten zagen zodat ze het in een sporttas kon stoppen. Maar het was een afgelegen hoek geweest, met slechts burens aan één kant...

Met een zucht liet ze haar hoofd tegen de steun rusten. Moest ze het gewoon laten gaan? Nash had een grote fantasie. Het zou niet de eerste keer zijn dat hij aan het trippen was. Als hij dit aan haar zoon vertelde, zou die hem dan geloven?

In instantie vast niet. Nash zou het alleen niet loslaten. En het zou in Foss' achterhoofd blijven rondspoken. Voor nu schoof hij het wellicht

terzijde, maar als er dan weer iets verdachts gebeurde... Een vloek ontglimpte haar lippen.

De angst dat haar zoon een glimp zou opvangen van de vele dingen die ze voor hem verborgen hield, zorgde ervoor dat ze al jaren slecht sliep. Iedere keer dat hij zijn verjaardag vierde, leek hij een stukje dichterbij de onvermijdelijke waarheid te komen. Die aan hem vertellen, was nog altijd beter dan dat hij haar eens met afgehakte ledematen zag rondsjuwen.

Ze kauwde op haar lip. Hoe vertelde je je zoon in vredesnaam dat je een móordenaar was? Foss was niet iemand die alle regeltjes strikt opvolgde – en gelukkig deed hij ook geen opleiding tot politieagent of rechter – maar kom op, niemand zou met ‘oh, wat interessant’ op zo’n onthulling reageren. Bovendien kroop dan de ene na de andere demon uit haar put vol herinneringen vandaan, tot haar verleden niet alleen háár gestrikt had, maar ook haar zoon.

Nee, ze ging het hem niet vertellen. Niet nu.

Hij moest op z’n minst op zichzelf wonen. Dan had hij ruimte om over dingen na te denken zonder dat zij op z’n lip zat. Hij was twintig, dat zou geen eeuw meer duren.

Haar vingers gleden om de hendel, ze trok eraan en deed het portier open. Ze negeerde de plas waar ze haar voet in zette; haar wandelschoenen zaten toch al onder de modder doordat het bij de blokhut ook drassig was geweest.

De neiging weerstaand om haar hoofd te buigen vanwege de striemende regen, liep ze naar de ingang van de flat, zoekend naar camera’s. In het schaarse maanlicht zag ze er geen één. Hoewel er een lamp was, kraakte het glas daarvan onder haar schoenen toen ze voor de deur bleef staan. Ze haalde haar lockpick-set uit haar zak. Aangezien het een oude flat was waaraan weinig onderhoud was gedaan, verwachtte

Naomi dat het een standaard cilinderslot was dat al enige slijtage had. Na even prutsen klikte het slot open en kon ze naar binnen.

Er flikkerde een tl-balk. Een lift was er niet, dus ze stapte de naar pis en schimmel ruikende trap op en liep naar boven. Ze herinnerde zich nog goed hoe ze vorig jaar samen met de twee jongens een bank naar boven had getild.

Nash woonde op de derde verdieping. Ze deed de deur naar de galerij open en dook wat dieper in haar jas toen de wind een lading regendruppels naar haar toe smeed. Alle lichten waren uit. Mooi. Zo rond dit uur kwam er slechts één type vrouwelijk bezoek langs en ze wilde Nash de roddels van zijn burens besparen. Ze was wel bijna dubbel zo oud als hij.

Voor de derde deur bleef ze staan en twijfelde. Zou hij opendoen als ze aanbelde? Misschien was hij bang voor haar. Nu wilde ze ook dat hij bang was – bang genoeg om z'n mond te houden – maar hij hoefde nou ook weer niet met een vleesmes op haar af te stormen. Het was allemaal al dramatisch genoeg.

Waarvan raakte hij erger in paniek? Van een inbreker of van háár? Misschien had hij niet eens doorgehad dat zij het was. Of –

Naomi drukte op de bel. Al dat getwijfel, had ze niet al lang geleden geleerd om daadkrachtig en besluitvaardig te zijn?

Er klonk geen snerpnd geluid. Was dat ding stuk of hoorde je dat gewoon niet vanaf hier? Zo groot was de ruimte aan de andere kant van de deur niet. Ze besloot tot tien te tellen en anders alsnog de lockpick te gebruiken.

Ze was bij acht toen ze gerommel hoorde. Links van haar ging een gordijntje opzij. Een bleek gezicht drukte zich met half dichtgeknepen ogen tegen het glas om een glimp van de bezoeker op te vangen. Naomi zwaaide droogjes, waarop hij gelijk wegschoot.

Een flauw glimlachje trok aan haar lippen. Haar duim streek langs de greep van de Smith & Wesson die ze achter haar broekband gestoken had. Het was verleidelijk om hem een beetje schrik aan te jagen. Gewoon, omdat het zoveel makkelijker was om te doen alsof dit allemaal een geintje was. Misschien geloofde hij het wel, als ze beweerde dat ze hem gewoon in de maling had willen nemen. Over een paar dagen was het Halloween. Ze kon gewoon beweren dat ze hem alvast klaarstoomde voor een onvergetelijk Halloween – Nash' favoriete feest.

Binnen klonken stemmen.

Naomi fronste. Had hij bezoek? Een vriend of vriendin? Daar had ze hem niet over gehoord, al kreeg ze de indruk dat hij nog vaker van partner wisselde dan van ondergoed.

De deur ging open. In een reflex trok Naomi haar hand bij het pistool weg. Er stond één lamp aan, verder weg in de kamer. In de schamele gloed die ervan afkwam, herkende ze haar zoon echter direct.

‘Ma?’

‘Foss?’ stamelde ze. ‘Wat doe jij hier?’

‘Nash bijstaan in zijn angst voor moordzuchtige moeders.’ Hij wreef in zijn gezicht en gaapte. ‘Maar serieus. Wat doe jij hier? Ik had toch geappt dat ik hier was?’

‘Ja...’ De klank doofde op haar lippen. *Nash bijstaan in zijn angst voor moordzuchtige moeders*. De woorden echoden door haar hoofd. Het was duidelijk dat de jongen zijn vriend had opgebeld en dat Foss het als onzin had afgedaan. In elk geval voorlopig.

En nu stond zij hier. De moordlustige moeder.

Hoe moest ze dat nou weer verklaren?

‘Ik...’ Shit, ze had écht geen idee wat ze moest zeggen. Foss was niet dom, als ze nu een doorzichtige leugen ophing zou hij er zeker doorheen

prikken. ‘Ik moet een paar dagen weg. Een groot evenement in Colorado. Een spoedklus, waar ik via via terecht kan.’

Het geld konden ze goed gebruiken. Dat wist Foss.

De jongen kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Fuck dit. Net was je nog verbaasd me hier te zien.’

Ja. Klotezooi. Naomi kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Chaos regeerde haar brein, het lukte niet om helder na te denken. De woorden *moordzuchtige moeder* cirkelden nog steeds als een bromvlieg rond haar hoofd.

De indringende manier waarop haar zoon haar aankeek, deed haar het zweet uitbreken. Op dit moment leek hij zo op zijn vader... Een steek ging door haar borst. Ze dacht steeds vaker aan hem, nu Foss ouder begon te worden. Ze had Tom voor het laatst gezien toen hij zestien was, maar hij had altijd ouder geoogd.

‘Het is waar,’ concludeerde Foss uiteindelijk. ‘Nash zag je echt een lijkzak in een achterbak dumpen.’

Naomi’s schouders zakten naar beneden. Zeker toen Foss’ gezicht verstrakte.

‘En wat kom je hier dan nu doen?’ Hij trok spottend zijn wenkbrauwen op. ‘Hem het zwijgen op leggen?’

‘Natuurlijk niet!’ Ze wierp een gejaagde blik door de lange galerij. Ze waren hier verdorie over een móórd aan het praten. Ze duwde haar zoon naar achteren en sloot de deur achter zich. Onderwijl probeerde ze de juiste woorden te vinden. Goed, ze had de moord bekend. En nu? Liet ze uitschijnen dat het iets eenmaligs was geweest? Spon ze er een verhaal omheen die de bittere waarheid verborg?

Een paar passen verder stond Nash, met zijn rug tegen de muur gedrukt alsof hij dacht dat daar schaduwen waren die hem onzichtbaar

maakten. Ze trok onwillekeurig een mondhoek op toen ze het vleesmes in zijn handen zag.

Er was niets mis met z'n instinct.

Daarna focuste ze zich weer op haar zoon. 'Nash is je beste vriend. Mijn... bonuszoon. Die zou ik nooit wat aandoen.'

Er school iets bitters in die woorden. Een zogenaamde familieband was geen enkele reden om níét iemands leven te willen verwoesten. Maar ze hield van haar zoon en wist uit ervaring hoe het was als het meest vertrouwde uit je leven werd weggerukt. Ze ging nog liever op de elektrische stoel zitten dan dat ze haar zoon zoiets zou aandoen.

Ze had alleen liever gehad dat zijn maatje zijn mond had gehouden en ze konden doen alsof er niets gebeurd was.

'Ik wilde hem ervan overtuigen dat het beter was om z'n mond te houden. Een beetje schrik aanjagen.' Ze wierp de groenharige jongen een priemende blik toe. 'Blijkbaar was ik al te laat.'

Foss haalde diep adem. Leek een paar keer iets te willen zeggen, zonder dat zijn lippen woorden vormden. 'Fuck, ma!' riep hij uiteindelijk. 'Ik dacht: nu komt het. Een logische verklaring waarom het léék alsof je een fucking lijfzak in de achterbak hees. Maar je hebt echt -' Hij schudde wild zijn hoofd. Zijn schouderlange zwarte haar sloeg tegen de muur. 'Wie was het?'

'Niemand die je kent.' *Die ik ken.* Hoewel ze inmiddels gedwongen werd om een deel van de waarheid prijs te geven, waren er heel veel dingen die ze haar zoon níét wilde vertellen. Ooit had het haar verafschuwd om recht in zijn gezicht te liegen. Inmiddels was ze daar behoorlijk bedreven in geworden. Een paar korrels waarheid, en een flinke scheut van wat als een beter verteerbare waarheid klonk dan de werkelijkheid.

'Niemand die ik kén?' viel hij uit. 'Wat is dat voor antwoord!' Zijn ogen vonkten en de opwinding veroorzaakte een blos op zijn wangen.

Naomi liep langs haar zoon heen het rommelige éénkamerappartement van Nash in. De jongen stond daar nog steeds in zijn boxersshort met z'n vleesmes in de aanslag, alsof het oogcontact van een minuut geleden hem versteend had.

‘Ik ben hier niet om je om te leggen, Nash. Leg dat ding weg, voor je het per ongeluk op je voet laat vallen.’

Zijn blik schoot van het mes naar haar, en daarna naar zijn beste vriend. Ze kon Foss' gezichtsuitdrukking niet zien, maar blijkbaar overtuigde hij zijn vriend ervan om het mes te laten zakken. Al liet hij het niet los.

‘Ik zal het jullie zo uitleggen. Het is niet... die man was een monster.’ Ze ging op de bank zitten, boven op het deken waaronder Foss blijkbaar had geslapen. ‘Het was een lange nacht. Heb je koffie, Nash?’

‘Koffie?’ Zijn stem schoot een octaaf omhoog. ‘Natuurlijk. Ik serveer moordenaars altijd koffie midden in de nacht. Alsof ik mijn nachtrust niet heel hard nodig heb na zo'n openbaring.’ Mopperend liep hij naar het kleine keukenblok.

Naomi glimlachte flauwtjes. Haar spieren voelden nog steeds stijf en ze probeerde wat te ontspannen. Ze moest haar verhaal goed zien te verkopen.

Foss had weinig zin om te wachten op koffie. Hij bleef op een paar passen van de bank staan, zijn armen over elkaar geslagen. Opnieuw deed zijn onverzettelijkheid hem aan zijn vader denken. ‘Nou? Wie was het? Heb je vaker mensen vermoord?’

Ze beet op haar lip en sloeg haar ogen neer. Probeerde kwetsbaarheid te tonen, zelfs al haatte ze het om de gevoelens van haar zoon te bespelen. Maar wat moest, dat moest.

Ze vouwde haar handen ineen en duwde die tussen haar knieën. ‘Hij was een verkrachter,’ zei ze zacht. ‘Er zijn... er zijn zoveel van die klootza-

kken die er gewoon mee wegekomen.’ Ze haalde diep adem, veegde langs haar ogen. ‘En ik... ik weet hoe kapot zoiets je maakt. En de gedachte dat niemand diegene stopt...’ Ze beet weer op haar lip.

De bank zakte in. Foss sloeg zijn armen om haar heen. ‘Tering, mam. Bedoel je dat je... dat je...’

Tranen sprongen in haar ogen door het schuldgevoel dat in haar maag brandde. *Ik moet wel*. Er stond te veel op het spel.

Ze trok haar zoon tegen zich aan en sloot haar ogen, hield hem stevig vast. Ze wilde hem niet óók kwijtraken. Hij was iedere leugen waard.

Hoofdstuk 1

Foss schoot overeind toen er met veel geweld wat uit elkaar spatte. Gedesoriënteerd keek hij om zich heen. Hij lag op z'n bed, aan de kramp in zijn nek te voelen was hij met zijn hoofd op Nash' schouder gezakt. Het feit dat zijn vriend over zijn kaak wreef en hem verongelijkt aankeek, bevestigde dat.

De flatscreen die aan de muur hing, liet een scène zien uit The Lord of the Rings. Frodo die door het moeras met de lijken dwaalde. Ah. Langzaam daalde het besef in dat hij een heartbroken Nash had toegezegd een marathon te kijken. Twee van zijn bandleden waren gisteravond opgestapt en Nash' grote droom om met *Sleep Forever* door te breken was uit elkaar gespat. *Alweer.*

Bijna wilde hij terug in de kussens zakken, tot hij besepte dat niets daarvan het brekende glas verklaarde. Had hij dat gedroomd? Wrijvend door zijn warrige haar, keerde hij zich naar Nash. 'Hoorde je dat brekende glas niet?'

'Hmm? Ik zat helemaal in het verhaal, man. Tot jij als een idioot omhoogvloog. Ik snap niet hoe je in slaap kunt vallen bij zo'n goeie film.'

'Ik heb net zes dagen achter elkaar gewerkt. Ik ben kapot.' Niet zo lang geleden had hij zijn master in Software Engineering gehaald.

Hij wilde als freelancer werken, maar het binnenhalen van klanten kostte tijd en het verhuisbedrijf dat al jaren zijn bijbaan was, had om mankracht verlegen gezeten.

Een paar weken terug was hij vijftientig geworden en hij vond dat een goed moment om z'n vleugels uit te slaan. In dit stomme dorp was de huur alleen teringhoog en hij wilde niet in zo'n bouwval wonen als z'n vriend. En hoewel hij wel vónd dat het tijd was om uit huis te gaan, weerhield iets hem daar toch van. Zijn moeder. Ze waren zo lang met z'n tweeën geweest... Hij wist dat ze het moeilijk vond als hij zou vertrekken en hij had daar ook moeite mee. Sinds ze aan hem bekend had dat ze verkrachters opspoorde en omlegde, had hij haar al een paar keer uit de brand moeten helpen. Eén keer had een man haar overmeesterd en opgesloten in een kelder. Een andere keer was de auto gejat waarmee ze het lijk had moeten vervoeren. En laatst was er zo'n klootzak aan haar ontsnapt en had hij hen ingebroken om haar uit de weg te ruimen.

Hij maakte zich zorgen om haar. Deze hele... dráng om de beul uit te hangen was natuurlijk sowieso niet gezond. Therapie hielp waarschijnlijk beter. De enige keer dat hij dat geopperd had, had ze spottend gelachen. 'Therapie is voor mensen die geld over hebben.'

Er had een duisternis in haar ogen geschemerd die een rilling langs zijn ruggengraat joeg. Nog steeds, nu hij eraan terugdacht.

Uiteindelijk had Foss zich bij haar donkere activiteiten neergelegd. Het waren verkrachters. De avond na de onthulling had ze hem de bewijsstukken laten zien. De aanklachten – en het feit dat ze vrij waren gesproken.

'Enkel omdat ze rijk zijn, omdat ze invloed hebben. Omdat ze een mán zijn,' had ze gegromd. Hij had zich bijna schuldig gevoeld dat hij zelf een man was.

Foss schudde de herinneringen van zich af. Het gebroken glas. ‘Ik ga toch kijken. Misschien is er weer zo’n kloothannes naar binnen geglipt.’

Hij duwde zich uit het bed vandaan. Onderweg naar de deur zag hij dat het half twaalf was. Z’n moeder was vast nog op.

Nash maakte een vaag ‘ga je gang’-gebaar en richtte zich weer op het tv-scherm. Op zijn sokken stapte Foss de donkere gang in. Moest hij een wapen meenemen? Of wees het feit dat dat überhaupt in zijn gedachten opkwam al uit dat hij paranoïde aan het worden was? *Misschien toch echt tijd om m’n eigen weg te gaan.*

Er kwam licht onder de deur van de werkkamer van zijn moeder vandaan. En geschuifel.

Hij sloeg zijn knokkels tegen de deur. ‘Ma? Alles goed?’

Wat gemompel. Hij kon er net een bevestigend antwoord uit opmaken, al klonk haar stem verre van stabiel. Hij deed de deur open.

Een wijnglas lag in scherven op de grond, het rode vocht had een grote vlek op het lichte behang achtergelaten. Zijn moeder stond achter haar bureau, haar handen leunden op het hout. Haar donkere haar hing voor haar gezicht in een kluwen van agressie – ze waren duidelijk ook het slachtoffer van haar frustratie geworden. Het blauwige licht van haar laptop onthulde een paar tranen op haar wangen.

Er knelde iets in zijn maag. ‘Ma?’ De laatste keer dat hij sporen van verdriet bij haar had gezien, was toen ze opgebiecht had dat ze eens verkracht was. Iets waar hij nooit over had durven doorvragen, veel te bang dat hij zelf het product van zoiets walgelijks zou blijken te zijn. Hij bleef zich liever vasthouden aan wat ze hem verteld had: dat ze vroeger flink de slet had uitgehangen en geen flauw idee had wie zijn vader was.

Vlug veegde ze de tranen van haar wangen. ‘Het is niks. Maak je niet druk.’

‘Gelul. Je smijt niet zomaar met glazen wijn.’ Meestal als ze achter haar laptop zat, ontwierp ze boekomslagen die ze online verkocht. Iets waar ze haar creativiteit in kwijt kon. Een van de redenen waarom Nash haar op handen droeg – zelfs na het hele moordgebeuren.

Ze was echter goed in wat ze deed en dat had nog nooit tot een actie als deze geleid. Hij weerstond de aandrang om dichterbij te komen en een blik op het laptopscherm te werpen. Als de bron van haar frustratie daarop te vinden was, liet ze die toch niet zien.

Naomi kneep haar lippen op elkaar en haalde een paar keer gecontroleerd adem door haar neus. ‘Het is niets, Foss.’

‘Niets waar jij over wilt praten,’ bromde hij.

‘Inderdaad.’

Zijn blik flitste weer naar de scherven op de grond. Wat voor zoon was hij als hij nu gewoon wegliep? Het was niet alsof ze een andere uitlaatklep had. Ze had behalve hem geen familie, geen vrienden... Zoals altijd wanneer hij zich dat realiseerde, vond hij dat klote voor haar. Toch begreep hij het wel, gezien haar... nachtelijke uitstapjes. Terugkijkend op de jaren, betwijfelde hij alleen of die missie van haar wel opwoog tegen de eenzaamheid die ermee gepaard ging.

‘Mam...’ Hij zette toch een paar stappen naar het bureau, maar bleef aan de overzijde staan. ‘Ik ben geen kind meer. Als er iets kuts gebeurt kan je dat gewoon zeggen.’

Ze sloeg haar ogen naar hem op. Ze glansden van de tranen.

Heel even dacht hij dat ze zou toegeven. Toen schudde ze haar hoofd. ‘Ik zag iets en werd even geconfronteerd met iets uit het verleden.’

Iets uit het verleden. Vager kon het niet. Aangezien ze altijd met haar gedachten bij verkrachters zat, moest er best wat voor nodig zijn om zo te reageren. De strakke streep van haar mond gaf alleen aan dat het geen zin had om aan te dringen. Ze wilde niet praten over vroeger, zoals

ze eigenlijk nergens over wilde praten. Niet over de dingen die ertoe deden.

Tot vijf jaar geleden waren ze als twee handen op een buik geweest. Onafscheidelijk. Hij had gedacht dat ze elkaar door en door kenden – maar sinds die ene avond bij Nash thuis was het tot hem doorgedrongen dat er heel veel dingen waren die hij niet van haar wist. Dat alles voor zijn tiende verjaardag gewoon een... gat was, waar een heel leven in gezogen leek te zijn.

De afstand tussen hen groeide in zo'n rap tempo dat een van hen net zo goed in een trein had kunnen stappen.

'Oké,' zei hij uiteindelijk alleen – want wat moest hij anders? Hij kon haar moeilijk dwingen om open te zijn.

Haar blik was nog steeds onverzettelijk. Foss nam zijn verlies en keerde terug naar zijn slaapkamer. Nash keek zowaar op van het scherm toen hij binnenstapte.

'Het was niks,' mompelde Foss, waarna hij weer met zijn rug tegen de muur ging zitten. De woorden klonken hol.

Hij richtte zijn aandacht op de film, maar het enige wat hij zag, waren haar tranen en haar stalen wil om wat haar dan ook van streek had gemaakt niet met hem te delen.

Tegen de tijd dat de tweede film was afgelopen, lag Foss al een kwartier naar het plafond te staren terwijl hij mijmerde over wat hij had gezien. Hij werd zo door zijn gedachten in beslag genomen dat hij de klap van het kussen nauwelijks voelde. Zodra het gewicht op zijn gezicht viel, vloog hij overeind en keek hij gejaagd opzij.

Nash grijnsde niet – hij was vandaag nuchter – en keek hem onderzoekend aan. ‘Oké, vertel op. Wat is er?’

Foss slaakte een zucht. ‘Ma. Ze had een wijnglas tegen de muur gesmeten en de tranen stonden in haar ogen. Maar toen ik ernaar vroeg, kreeg ik alleen vage antwoorden.’

Peinzend beet Nash op zijn lip. ‘Het is meestal geen goed teken als moordenaars gestrest raken.’

Hij wierp zijn vriend een donkere blik toe. ‘Noem haar niet zo.’

Ze mocht het dan wel zijn, maar hij zag haar liever als een soort burgerwacht. Een beschermer van het gewone volk. Zoals zoveel van die superhelden die zich gedwongen voelden om voor de zwakkeren op te komen wanneer het systeem tekortschoot.

‘Ik mag haar ook al geen Miss Cockslayer noemen. Er blijft weinig over.’

‘De domste naam ooit.’

Nash haalde zijn schouders op. ‘Mijn trouwe lezers dachten daar anders over.’

Net als het feit dat hij negeerde dat zijn moeder een koelbloedige moordnares was, negeerde hij liever ook dat zijn beste vriend haar als een inspiratiebron zag en daarbij iets te weinig artistieke vrijheid nam.

‘Maar goed. Dan moeten we uitzoeken wat voor bericht ze kreeg. Misschien heeft iemand haar betrap en haar nu beelden gestuurd om haar te chanteren.’ Nash veerde op. ‘Holy shit dat is best een goed idee.’ Hij griste zijn telefoon naar zich toe om het in zijn notities op te schrijven.

Nash’ woorden cirkelden door zijn hoofd. Dat was inderdaad een logische verklaring. Iets waar zijn moeder van in paniek zou kunnen raken. Al verwachtte hij dan eerder dat er iets ter grootte van een laptop of een tafel tegen de muur zou vliegen. En die tranen in haar ogen...

‘Misschien kan ik wat op haar laptop vinden.’ Als het belastend materiaal was had ze het vast verwijderd, maar dat betekende niet dat hij niets zou kunnen vinden.

Hij kwam overeind en verliet zijn kamer. Deze keer was de gang helemaal verduisterd. Ze sliep slechts één deur verder, dus toen hij merkte dat Nash hem gevolgd was, gebaarde hij hem stil te staan.

Zachtjes drukte hij de deurklink omlaag en liep zijn moeders werkkamer in. Hij knipte het licht aan en ging op de bureaustoel zitten, waarna hij de laptop openklapte. Nog niet zo lang geleden was zijn eigen laptop kapotgegaan en had hij die van zijn moeder een tijdje gebruikt voor zijn studie, waardoor hij haar inlogcode zo kon intikken.

Eerst klikte hij het Google Chrome-icoon aan. Haar laatst geopende pagina’s stonden nog open, waaronder haar mailbox. Daar moest alleen wel op worden ingelogd. Zou ze er hetzelfde wachtwoord voor gebruiken? Het was een onbekend emailadres met nietszeggende letters erin – dgnwa. Gebruikte ze die voor haar coverontwerpen? Voor haar freelancewerk in de lichttechniek? Of had ze een emailadres nodig voor haar... meer lugubere hobby? Ze moest ergens die tips vandaan halen. Misschien leverde iemand anders die aan.

Na een korte aarzeling probeerde hij het wachtwoord van de laptop. Dat leverde hem geen toegang op. Haar geboortedatum en die van hemzelf ook niet.

‘Helaas,’ mompelde hij. Misschien dat Vicky erin kon komen. Hij dacht alleen dat Nash iets meer aanmoediging nodig had dan een gebroken wijnglas om contact te zoeken met zijn ex.

‘Kijk eens bij de zoekhistorie?’ Nash leunde over zijn schouder.

Foss deed wat hij vroeg. In één oogopslag was het duidelijk dat ze naar personen op zoek was geweest. Het begon met ‘Tom Miller.’ Daarna ‘Tom Miller Winfield’, ‘Tom Miller Winfield High School 2000.’ Ver-

volgens googelde ze naar een vrouw die Dana Miller heette, met daarna andere termen zoals ‘ontvoering’ en ‘Morburn’, ‘Rage’ en ‘Zwarte Dahlia MC’.

‘Hé. Daar woont m’n oma. In Morburn. Er was een vrouw ontvoerd, vijf jaar terug. Een halfjaar geleden of zo dook ze weer op. Zou het daar iets mee te maken hebben? M’n oma bleef er maar over doorratelen, ze vond het zo verschrikkelijk. Die meid hoorde bij zo’n outlaw motorclub, of zo.’

Foss wist niets van motorclubs, behalve dat het een stel ruige mannen was dat zichzelf heel wat vond. Wat moest z’n moeder ermee? Bijtend op zijn nagel ging hij van de ene naar de andere pagina. Het meeste ging over de vrouw, Dana. Nadat hij daar wat meer over gelezen had, kwam hij erachter dat ze een broer had: Tom, beter bekend onder de naam Rage.

Er was geen foto van de man te vinden.

Uiteindelijk rolde hij met een zucht de stoel een stukje naar achteren. ‘Haar... bui heeft in elk geval wat met hem te maken.’

Had hij haar een bericht gestuurd? Bedreigde hij haar? Zo’n hele club op je dak was best een goede reden om gestrest te raken.

‘Ze zocht eerst naar hem én een middelbare school toch? Denk je dat ze elkaar daar hebben leren kennen?’ vroeg Nash.

‘Hoe de fuck moet ik dat weten? Ik dacht dat ze gewoon in deze buurt was opgegroeid, maar die school is hier vijftig kilometer vandaan.’

‘Misschien moeten we kijken of we zo’n jaarboek kunnen vinden. Online.’ Hij tikte met zijn nagels op de armleuning van Foss’ stoel. ‘Al denk ik dat ze dat twintig jaar geleden nog niet hadden. Zoiets bewaren ze vast ook op school. De gehele collectie.’

Foss kende zijn vriend goed genoeg om te weten dat zijn volgende woorden iets te maken hadden met inbreken in de school. Hij schudde

zijn hoofd. 'Ik vraag er morgen nog eens naar.' Hij klapte de laptop dicht. Misschien zou ze dan meer loslaten.

Zodra Naomi de dekens tot aan haar kin optrok, had ze geweten dat ze niet in slaap zou kunnen komen. Haar hele lichaam voelde stijf, geen enkele houding bood verlichting.

Tom Miller.

De woorden dansten nog steeds voor haar ogen. Nooit had ze verwacht dat die naam na al die jaren nog zoveel bij haar zou losmaken. Ze wilde het uitschreeuwen van frustratie. *Wáárom?! Hij is al zo lang uit mijn leven!*

Was het toeval?

Ze snoof om die naïeve gedachte. Natuurlijk was het geen toeval. Hana wist dondersgoed wat ze deed. Welke pijn dit bij haar losmaakte. Het was niets dan een loyaliteitsproef. Ze klemde haar kiezen op elkaar. *Alsof ik andere keuzes heb dan haar te gehoorzamen!* Ja, in een grijs verleden had ze van Tom gehouden. Maar dat woog toch niet op tegen wat er nu op het spel stond?

Hana moest haar willen tergen, haar macht nog eens willen benadrukken, of ze wilde Tom écht uit de weg ruimen en geloofde dat Naomi daar het meest voor gekwalificeerd was. Júíst door hun gedeelde verleden.

Rage. Rage heet hij nu.

Ze had de artikelen over zijn zusje gelezen. Ze was niet zo lang geleden ontvoerd geweest. De laatste keer dat ze Dana had gezien, was het meisje nog een kleuter geweest. Toen al droeg Tom haar op handen. De afgelopen jaren moesten verschrikkelijk voor hem zijn geweest – ze had gelezen dat hij zelfs door toedoen van die ontvoerder in de gevangenis was beland – en nu moest ze daar nog een familiedrama aan toevoegen?

Ze staaarde naar het plafond. Venijnige pijnscheuten schoten door haar buik. *Maar ik heb geen keuze. Geen fucking keuze.* Die had ze nooit gehad.

Naomi haalde diep adem, rolde op haar zij en greep naar haar nachtkastje. Ze trok de la open en haalde het potje slaappillen eruit. Ze móést slapen. Móést een helder hoofd hebben. Deze shit ging niet vanzelf weg. Ze moest haar emoties uitschakelen, doen wat er van haar gevraagd werd, haar dierbaren veilig houden. Net zoals ze altijd deed.

Tom bestond niet meer, net zoals het meisje dat hij eens in zijn armen had gehouden al heel lang niet meer bestond.

Rage had geen betekenis voor haar.

Ze kon dit.

Ze kon dit.

De hele nacht bleef ze dit herhalen.

Tegen de tijd dat de eerste zonnestralen de wereld heroverden, had ze haar emoties weer op orde, was haar blik weer helder.

Totdat ze de keuken binnenstapte en haar zoon aan de keukentafel zag zitten. Nash hing slaperig in de stoel ernaast, wat op zich al alarmerend was. Die was hier kind aan huis en bleef normaal rustig tot het middaguur in bed liggen.

‘Morgen Noom.’ Nash geeuwde ongegeneerd en rekte zich uit.

Ze bromde iets wat op hetzelfde neerkwam en keek haar zoon aan. Die bestudeerde haar gezicht op een manier die haar de kriebels gaf. Ze draaide zich van hem af om eerst een kop koffie in te schenken. Voordat ze een paar slokken daarvan op had, zou ze geen enkel gesprek aangaan. Ondertussen probeerde ze zich op de conversatie voor te bereiden. Ze vervloekte zichzelf omdat ze zichzelf gisteren zo had laten gaan. Dat deed ze nóóit, dus het was niet verwonderlijk dat haar zoon dit niet zou loslaten.

‘Wie is Tom Miller?’

Naomi was nog niet eens met één bil aan de keukentafel geschoven toen Foss die vraag op haar afvuurde. Bijna liet ze de mok vallen. Met een harde tik kwam hij op het tafelblad terecht, waardoor de koffie over de rand gutste en op haar huid spatte. Vloekend schudde ze met haar hand en veegde hem langs haar broek. De brandende sensatie ging niet weg. Normaal zou ze het misschien genegeerd hebben, nu greep ze ieder moment van uitstel aan om die vraag nog niet te hoeven beantwoorden. Ze schoof haar stoel naar achteren en hield haar hand onder de kraan.

Terwijl het lauwe water over haar verbrande huid stroomde en de pijn wegtrok, loste de initiële schrik op en maakte plaats voor woede. Ze mepte de kraan dicht en draaide zich naar de jongens om. ‘Hoe weten jullie van Tom?’ Het kwartje viel al snel. Ze kon maar één manier bedenken. ‘Jullie hebben op mijn laptop gezeten!’

Nash bekeek zijn kwark alsof hij er iets in had laten vallen.

Foss staarde haar zonder blikken of blozen aan. ‘Als jij geen antwoorden geeft, moet ik ze zelf maar zoeken.’

‘Dat moet je helemaal niet. Het gaat je geen reet aan.’

Dat was niet waar. Het ging verdorie om zijn vâder. Haar schouders verstarde, opeens was het alsof iemand een emmer ijswater boven haar hoofd leeg kieperde. Hadden ze dat óók uitgedokterd? De tartende blik van haar zoon deed haar het ergste vermoeden, al kon hij haar ook gewoon uit de tent proberen te lokken.

‘Bedreigt hij je?’

‘Wat?’ Ze fronste, schudde haar hoofd omdat de vraag zo onverwacht was.

‘Is hij de volgende op je hitlist?’

‘Ik ga het hier niet met jou over hebben.’ Ze wenste dat ze een uitvlucht had, dat ze een afspraak had waar ze naartoe moest.

‘Waarom niet?’

Ze bleef tussen de keuken en de eettafel in staan. ‘Waarom wel?’

‘Je wilt hem niet vermoorden. Je kent hem.’

‘Ik kendé hem.’ Ze kneep haar lippen op elkaar. De spijt knelde haar luchtpijp al af voordat ze de volgende woorden goed en wel uitgesproken had: ‘Mensen veranderen. Hij zal niet aan zijn straf ontkomen.’

Het zweet brak haar uit toen Foss haar bleef aankijken, zoekend naar een scheurtje in haar masker, naar een leugen. Naomi had zo ongeveer het gevoel dat ze leugens *uitademde* en het kostte haar een bovenmenselijke inspanning om haar hoofd niet weg te draaien. Ze bleef hem vastberaden aankijken.

‘Ik wil de bewijzen zien.’

‘Van wat?’

‘Dat hij een verkrachter is.’

Ze klemde haar kiezen op elkaar. *Dit gaat helemaal verkeerd*. De vorige keer had ze voldoende tijd gehad om zoiets te creëren. ‘Die heb ik niet. Ik vertrouw deze bron. Ze heeft er nog nooit naast gezeten.’

‘Voor zover jij weet,’ mompelde Foss. ‘Vraag haar dan om bewijs.’

Frustratie borrelde in haar omhoog. ‘Waarom zou ik? Zo werk ik al jaren. Waarom bemoei jij je hier ineens mee?’

‘Omdat je gisteren pissig was! Omdat je fucking aan het jánken was!’ Hij duwde zichzelf overeind van de tafel. ‘En omdat je ontwijkende antwoorden geeft, omdat je líégt.’ Zijn donkere blik leek haar te doorboren. ‘Iets klopt er gewoon niet.’

‘Misschien is hij wel je vader.’

De stilte die er op Nash’ nonchalante opmerking volgde, had net zo goed een gifwolk kunnen verspreiden, zo intens en verstikkend was ze.

‘Doe niet zo idioot,’ snauwde Foss.

‘Hoezo? Ze zaten in 2000 bij elkaar in de klas. Rond die tijd ben jij geboren.’

Langzaam draaide Foss zich naar haar toe. ‘Kan dat?’

Vanbinnen foeterde ze op zichzelf – omdat ze die klotelaptop niet mee naar haar kamer had genomen – en op Nash omdat hij van die bijdehante opmerkingen maakte die ook nog eens wáár waren.

‘Ik bedoel, je moeder is een taaie. Maar dát... is toch wel zieke shit en genoeg om met glazen wijn te gaan gooien,’ praatte Nash verder toen zij geen woorden kon vinden om het te ontkennen.

Maar ze moest wel. Rage moest dood en Foss mocht niet weten dat hij daadwerkelijk zijn vader was. Dat zou hij haar nooit vergeven.

‘Rage is niet je vader,’ zei ze tussen opeengeklemd kaken door. ‘En ik heb genoeg van dit gezeik. Dit zijn mijn zaken, jullie houden je erbuiten.’

Ze beende naar de hal, griste haar jas van de kapstok en sloeg de voordeur achter zich dicht. Haar vingers trilden toen ze op zoek ging naar haar pakje sigaretten. Dat vond ze niet; ze was vier maanden geleden gestopt.

Wat een klotezooi. Haar onderlip beefde, al vertikte ze het om te janken. Het was alsof er een bekende duisternis naar haar toe sloop, een duisternis die al zoveel van haar had opgeëist.

Nee. Foss krijg je niet.

Ze wist dat het haar verbeelding was. Toch zou ze zweren dat er een schim naar haar grijnsde vanuit de schaduw van een grote boom aan de andere kant van de weg. *‘Linksom of rechtsom; hem zul je ook kwijtraken. Jij behoort mij toe. Alles wat jij aanraakt, behoort mij toe. De duisternis waar je al zoveel offers aan gebracht hebt.’*

Naomi scheurde haar blik van het fantoombeeld los en begon in tegengestelde richting te lopen. Nee. Ze moest iets verzinnen waardoor